

Bohata Bence: Beszélő kapu

Későre járt már az óra,
ezért tértem nyugovóra.
Egy ideje már aludtam,
ám halk suttogásra riadtam.

Kinéztem az ablakunkon,
egy lélek sem volt az utcánkon.
Azonban az ajtón kilépve
furcsa dolgot vettem észre.

A szomszéd kapu hívogatott,
nyikorgása csalogatott.
Én csupán némán lépkedtem,
mintha vonzott volna engem.

Szépen ívelt, faragott kapu
az idő múltával megfakult.
Csodamódon a múlt beszélt,
régiről mesét mesélt.

Elmondta már mennyi éve
szolgál a ház védelmére.

Megért sok-sok nyarat, telet,
borús, derűs esztendőket.

Legszebb idő mégis az volt,
mikor mögötte gyerekzsivaj szólt.

Akkor volt igazán boldog,
mikor az udvar lármától zsongott.

Most magányos, mint a remete,
kilincset nem fogja senki se.

Én megfogtam és becsuktam,
majd régmúlt időkről álmodtam.